

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2115/2542

นาย นันทวัฒน์ อุทุมพร โจทก์ นาย ธวัช ตันสุทธิภานนท์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 23, ป.วิ.พ. มาตรา 27, ป.วิ.พ. มาตรา 142, ป.วิ.พ. มาตรา 229, ป.วิ.พ. มาตรา 247, ป.วิ.พ. มาตรา 246

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ทราบคำสั่งศาลแล้ว แต่โจทก์อ้างว่าโจทก์ไม่ทราบคำสั่งศาลด้วยตนเองเพราะสำนวนอยู่ในระหว่าง เสนอผู้พิพากษาตรวจและลงลายมือชื่อนั้นมิใช่กรณีมีเหตุสุดวิสัย การขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 จะต้อง กระทำเสียก่อน ระยะเวลายื่นอุทธรณ์สิ้นสุดลงเว้นแต่กรณีที่มี เหตุสุดวิสัย แต่โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ครั้งสุดท้ายเมื่อเลยกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตในครั้งก่อน ที่ให้ยื่นอุทธรณ์ โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัย คำสั่งศาลชั้นต้น ที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์ในครั้งสุดท้าย ดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของโจทก์ที่ศาลชั้นต้น สั่งรับมาจึงเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดอายุอุทธรณ์ เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์โดยไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 เป็นการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามมาตรา 27 และเป็นข้อกฎหมาย อันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์ ย่อมมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีไปได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 246 ประกอบ มาตรา 142(5)

คำพิพากษา

โจทก์ขอให้จำเลยทั้งสี่ร่วมกันใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสี่ให้การต่อสู้คดี ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ศาลชั้นต้นอนุญาตและรับอุทธรณ์ของโจทก์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์และยกอุทธรณ์ของโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกมีว่า คำสั่งของศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์และรับอุทธรณ์ของโจทก์ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ พิเคราะห์แล้ว โจทก์ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ 17 กันยายน 2540 ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ออกไปอีก 10 วัน โดยมีหมายเหตุท้ายคำร้องว่า "ข้าพเจ้ารอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว" พร้อมลงลายมือชื่อโจทก์ และมีข้อความอีกว่า "ข้าพเจ้าจะมาฟังคำสั่งภายใน 7 วัน นับแต่วันนี้ หากไม่มาให้ถือว่าทราบคำสั่งศาลแล้ว" พร้อมลงลายมือชื่อโจทก์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในวันเดียวกันอนุญาตให้ยื่นอุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 ต่อมาวันที่ 29 กันยายน 2540 โจทก์ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ออกไปอีก 10 วัน โดยอ้างว่า ยังไม่สามารถถ่ายคำพิพากษาได้เนื่องจากผู้พิพากษายังไม่ได้ลงลายมือชื่อ จึงจัดทำอุทธรณ์ไม่ทันตามกำหนด ซึ่งศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตตามขอและเมื่อโจทก์ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลชั้นต้นภายในเวลาที่ศาลอนุญาตนั้น ศาลชั้นต้นก็มีคำสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ เห็นว่า การที่โจทก์จะขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 นั้น จะต้องกระทำเสียก่อนระยะเวลายื่นอุทธรณ์สิ้นสุดลงเว้นแต่กรณีที่มีเหตุสุดวิสัย แต่โจทก์ยื่นคำร้องขอขยาย

ระยะเวลายื่นอุทธรณ์ครั้งสุดท้ายเมื่อเลยกำหนดเวลาที่ศาลชั้นต้นอนุญาตในครั้งก่อนที่ให้อยู่
อุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุสุดวิสัย ที่โจทก์ฎีกาว่า โจทก์ไม่
ทราบคำสั่งศาลที่อนุญาตให้อยู่อุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 26 กันยายน 2540 เนื่องจากสำนวนอยู่ใน
ระหว่างผู้พิพากษารวบรวมและลงลายมือชื่อในคำพิพากษาเจ้าหน้าที่ศาลแจ้งให้โจทก์ทราบว่าศาล
อนุญาตตามคำร้องของโจทก์ โจทก์จึงเชื่อโดยสุจริตว่า ศาลอนุญาตให้อยู่อุทธรณ์ได้ภายในวันที่ 27
กันยายน 2540 ตามคำร้องซึ่งตรงกับวันเสาร์ กรณีมีเหตุสุดวิสัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่ง มาตรา 23 นั้น เห็นว่าตามคำร้องของโจทก์ โจทก์รับรองว่าหากโจทก์ไม่รอฟังคำสั่งศาล
หรือไม่มาฟังคำสั่งศาลภายใน 7 วัน ให้ถือว่าทราบคำสั่งแล้ว กรณีนี้จึงถือได้ว่าโจทก์ทราบ
คำสั่งศาลแล้ว การที่โจทก์อ้างว่าโจทก์ไม่ทราบคำสั่งศาลด้วยตนเองเพราะสำนวนอยู่ในระหว่าง
เสนอผู้พิพากษารวบรวมและลงลายมือชื่อนั้น มิใช่กรณีมีเหตุสุดวิสัยดังนั้นคำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาต
ให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์แก่โจทก์ในครั้งสุดท้ายดังกล่าวจึงไม่ขัดด้วยกฎหมายอุทธรณ์ของ
โจทก์ที่ศาลชั้นต้นส่งรับมาจึงเป็นอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดอายุอุทธรณ์และเป็นอุทธรณ์ที่ไม่
ขัดด้วยกฎหมายเช่นกัน ส่วนที่โจทก์ฎีกาประการต่อไปว่า ศาลอุทธรณ์หยิบยกปัญหาเรื่องที่โจทก์
ไม่ได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ก่อนสิ้นระยะเวลายื่นอุทธรณ์ขึ้นมาวินิจฉัยเอง
เป็นการไม่ชอบนั้น ศาลฎีกาเห็นว่าการที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์
โดยไม่ขัดด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 23 จึงเป็นการพิจารณาที่
ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 27 และเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยว
ด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลอุทธรณ์มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีไปได้
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 246 ประกอบมาตรา 142(5) พินิจพิเคราะห์

องค์คณะ

วุฒินันท์ สุขสว่าง · ระพีพร บรรจงศิลป์ · วิรัช ลิ้มวิชัย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2115/2542>